

1

Regulamentul Ligii pentru Juniori din New Haven prevedea că fiecare component ale echipei trebuia să evolueze cel puțin patru minute în fiecare meci. Excepțiile erau admise în cazul jucătorilor care își iritaseră antrenorii, chiulind de la antrenamente ori încălcând alte prevederi regulamentare. În astfel de situații, antrenorul avea dreptul ca înainte de meci să întocmească un raport și să-l informeze pe scorer că jucătorul „cutare“ nu va juca mult sau nici nu va intra pe teren din cauza comiterii unei infracțiuni. Acest lucru nu era privit cu ochi tocmai buni de cei din conducerea ligii; la urma urmei, jocul era mai curând recreativ decât competitiv.

Cum din meci mai rămăseseră de jucat patru minute, antrenorul Kyle s-a uitat la jucătorii pe care îi mai avea pe banca de rezerve, a făcut semn din cap către un băiat cu fața serioasă și îmbufnată, pe nume Marquis, și i-a zis:

- Vrei să joci?

Fără să mai răspundă, Marquis s-a îndreptat spre masa scorerului și a așteptat să audă șuieratul fluierului. Lista păcatelor lui era lungă - chiul de la antrenamente, absențe de la școală, note slabe, pierderea uniformei și limbaj necorespunzător. De fapt, după zece săptămâni de campionat și cincisprezece meciuri, Marquis încălcase până la ultima cele câteva reguli pe care antrenorul lui se străduise să le impună. Kyle înțelesese cu multă vreme în urmă că orice regulă nouă ar fi fost imediat încălcată de vedeta echipei, și tocmai din acest motiv reducea

numărul acestora și își înfrâna tentația de a adăuga noi interdicții. Efortul lui nu avea nici un efect. În sezonul de iarnă, încercările lui de a impune cu duhul blândeții disciplina în rândul celor zece puști de la periferie făcuse ca echipa Red Knights să ocupe ultimul loc în divizia rezervată juniorilor de 12 ani și sub această vârstă.

Marquis avea doar unsprezece ani, dar era de departe cel mai bun jucător de pe teren. Prefera să arunce și să marcheze, lăsând în sarcina altora pasele și apărarea, iar în mai puțin de două minute trecuse în dribling și se înălțase din apropierea unor jucători mai masivi și de statură mai mare și marcase deja șase puncte. Media lui pe meci era de paisprezece puncte, iar dacă i se îngăduia să joace mai mult de jumătate din meci, probabil că ar fi ajuns să marcheze chiar treizeci. După părerea lui de jucător neformat, nu avea nicidecum nevoie să participe la antrenamente.

În ciuda aceluia spectacol oferit de un singur jucător, diferența de scor era aproape imposibil de recuperat. Kyle McAvoy stătea tăcuț pe bancă, urmărind jocul și așteptând ca în curând cronometrul să indice sfârșitul meciului. Încă o etapă, apoi sezonul se va încheia, ultimul pentru el ca antrenor de baschet. În doi ani câștigase douăsprezece meciuri și pierduse de două ori mai multe, și se întreba ce om în toate mințile s-ar mai arăta dispus să antreneze la un nivel sau altul. O făcea pentru puști, așa își spusese în sinea lui de o mie de ori, copiii fără tați, proveniți din familii dezorganizate, adolescenți care aveau nevoie de o influență pozitivă din partea unui bărbat. Și încă mai credea toate acestea, dar, după doi ani de dădăceală, de discuții în contradictoriu cu părinții - asta când catadicseau să apară -, de hârâieli cu alți antrenori care nu se sfiau să apeleze la aranjamente și de încercări de a nu-i lua în seamă pe arbitrii diviziei, care nu se pricepeau să deosebească un blocaj de un fault, i se acrise de toate. Își făcuse norma de servicii în folosul comunității, cel puțin în acel oraș.

Urmărea jocul și aștepta încheierea lui, strigând indicații când și când, pentru că asta se așteaptă din partea antrenorilor. S-a uitat în jur, la sala de sport aproape pustie, din clădirea veche din cărămidă de la periferia orașului New Haven, care era de cincizeci de ani gazda

ligii pentru juniori. Câțiva părinți, să-i numeri pe degetele de la două mâini, stăteau dispersați prin tribune, cu toții așteptând fluierul final. Marquis a marcat încă un coș. Nu l-a aplaudat nimeni. Red Knights erau conduși cu douăsprezece puncte și mai aveau de jucat două minute.

La capătul celălalt al terenului, chiar sub tabela de marcaj, veche de când lumea, un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare închisă a intrat pe ușă și s-a rezemat de tribunele mobile. Sărea în ochi oricui, pentru că era alb. În nici una din echipe nu evolua vreun copil alb. Și mai ieșea în evidență prin faptul că purta un costum care era fie negru, fie bleumarin, cu cămașă albă și cravată de un roșu-închis, toate pe sub un trenchi care anunța prezența unui agent sau a unui polițist de la cinstie ce departament.

Antrenorul Kyle l-a văzut întâmplător pe bărbat intrând în sală, și a gândit în treacăt că omul nu avea ce căuta acolo. Probabil era detectiv, ori poate vreun tip din Brigada Antidrog veniț în căutarea unui traficant. Nu ar fi fost prima arestare ce se opera în sau în apropierea sălii de sport.

După ce s-a rezemat de tribună, agentul a aruncat o privire bănuitoare și insistentă către banca de rezerve a celor de la Red Knights, iar ochii lui s-au oprit asupra lui Kyle, care i-a întors căutătura vreme de o secundă, după care, simțindu-se stânjenit, și-a mutat privirea în altă parte. Marquis a efectuat o aruncare aproape de la mijlocul terenului, mingea a ratat panoul, iar antrenorul Kyle a sărit în picioare și, desfăcându-și brațele larg, a clătinat din cap, de parcă ar fi întrebat: „De ce?” Marquis nici nu s-a sinchisit și s-a întors alene spre propriul teren, în apărare. Cronometrul s-a oprit pentru un fault intenționat, prelungind suferința. În timp ce se uita la jucătorul care executa loviturile libere, Kyle a aruncat o privire dincolo de acesta și l-a văzut în fundal pe agent, încă privind țintă, nu la fază, ci la antrenor.

Pentru un student la Drept, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, fără cazier și fără obiceiuri sau înclinații care să ducă la încălcarea legii, prezența și atenția arătate de un om care prin înfățișare părea să fie angajatul unei instituții cu răspunderi în aplicarea legii nu ar fi trebuit

să constituie un motiv de îngrijorare. Însă acest lucru nu funcționa în cazul lui Kyle McAvoy. Polițiștii de stradă și cei de la poliția călare nu-l intimidau în mod deosebit. Aceștia erau plătiți să reacționeze, pur și simplu, la orice violență. Însă indivizii în costume de culoare închisă, anchetatorii și agenții, cei instruiți să scoțoească adânc și să descopere secrete – acești oameni încă îl speriau.

Mai erau treizeci de secunde din meci, iar Marquis se încontra cu un arbitru. Cu două săptămâni în urmă îi aruncase niște injurii unui arbitru și asta îi atrăsese o suspendare pe o etapă. Antrenorul Kyle a răcnit la vedeta echipei, care niciodată nu asculta de nimeni. Apoi a cercetat sala cu privirea, ca să vadă dacă agentul numărul unu era singur ori însoțit de vreun agent numărul doi. Nu, omul venise singur.

Încă un fault intenționat, iar Kyle s-a răstit la arbitru, cerând să lase jocul să curgă. Așezându-se, și-a trecut un deget pe gât, într-o parte, apoi și l-a scuturat de transpirație. Se găseau la început de februarie, iar sala de sport era, ca întotdeauna, foarte friguroasă.

Și atunci, de ce transpirase?

Agentul nu se clintise din loc; de fapt, se părea că îl amuză să privească țintă la Kyle.

În cele din urmă, sirena veche și prăpădită a sunat izbăvitor. Slavă Cerului, meciul se sfârșise. Jucătorii uneia din echipe au ovaționat, pe când componentilor celeilalte le era totuna. Ambele formații s-au aliniat pentru a-și adresa salutul obligatoriu, acel ritual caracterizat prin lovirea palmelor cu adversarii și prin adresarea de felicitări pentru „jocul bun“, gesturi la fel de lipsite de sens pentru jucătorii de doisprezece ani ca și pentru cei de colegiu. În timp ce îi adresa felicitări antrenorului echipei adverse, Kyle s-a uitat prin sală. Bărbatul alb dispăruse.

* Să pună rămășag că avea să fie așteptat afară? Sigur că asta mirosea a paranoia, dar această stare se instalase în viața lui Kyle cu atâta vreme în urmă, încât acum nu putea decât să o confirme, să o accepte și să trăiască pe mai departe cu ea.

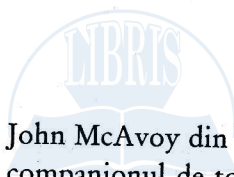
Jucătorii echipei Red Knights s-au strâns în vestiarul destinat oaspeților, un spațiu îngrămădit și cu tavanul scund, aflat sub tribunele permanente de pe latura lungă a sălii. Acolo, antrenorul Kyle le-a spus jucătorilor cuvintele potrivite unei asemenea ocazii – efort bun, circulație satisfăcătoare a mingii, jocul echipei se îmbunătățise în anumite privințe, dacă se putea, nu ar fi fost rău să încheie cu o victorie meciul de duminică. Băieții își schimbau hainele și ascultau cu gândurile în altă parte. Șe săturaseră de baschet, pentru că li se făcuse lehamite să tot piardă și, desigur, toată vina cădea în capul antrenorului. Era prea tânăr, prea alb, prea aducea mult cu unul care studiasse la vreo universitate șic de pe Coasta de Est.

Puținii părinți care veniseră la meci așteptau acum în fața vestiarului, iar momentele acelea de încordare erau cele mai cumplite pentru Kyle în ceea ce privea serviciul pe care îl presta în folosul comunității. Va trebui să asculte aceleași nemulțumiri legate de timpul cât jucaseră odraslele lor. Marquis avea un unchi, un fost jucător cu renume în tot statul, în vârstă de douăzeci și doi de ani, slobod la gură, căruia îi făcea plăcere să se plângă de modul nedrept în care antrenorul Kyle îl trata pe „cel mai bun jucător din liga pentru juniori“.

Din vestiar se putea ieși pe o altă ușă, care dădea într-un coridor îngust și întunecos, trecând prin spatele tribunei principale și, în cele din urmă, ducea spre o ușă de unde se putea ajunge pe o alee. Kyle nu era primul antrenor care descoperise respectiva cale de scăpare, iar în acea seară voia nu doar să evite familiile și nemulțumirile lor, ci și să-l ocolească pe agent. În câteva secunde a ajuns afară, pe alee, după care a pornit grăbit pe trotuarul înghețat. Zăpada fusese îndepărtată, dar pe trotuar rămăsese un strat subțire de gheață, foarte lunecos. Temperatura aerului era cu mult sub punctul de îngheț. Era ora 20.30, într-o seară de miercuri, iar el se îndrepta spre birourile ziarului de drept de la Facultatea de Drept Yale, unde avea să lucreze până cel puțin spre miezul nopții.

Nu a fost să fie.

Agentul stătea rezemat de bara de protecție a unui Jeep Cherokee roșu, parcat paralel pe stradă. Vehiculul era înmatriculat pe numele lui

John McAvoy din York, Pennsylvania, însă în ultimii șase ani fusese companionul de toată încrederea al fiului său, Kyle, care era și adevăratul proprietar al mașinii.

Cu toate că și-a simțit dintr-odată picioarele ca de plumb, iar genunchii i s-au înmuiat, Kyle a reușit să se apropie ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun. „Nu numai că m-au descoperit, și-a zis el, încercând să gândească limpede, dar și-au făcut bine temele și mi-au găsit și mașina. Ceea ce nu presupune o investigație chiar atât de laborioasă. Dar nu am făcut nimic ilegal“, și-a spus el, repetând de câteva ori apăsat vorbele din urmă.

- Slăbuț joc, domnule antrenor, i-a spus agentul atunci când Kyle a ajuns la vreo trei metri de el și a încetinit ritmul pașilor.

Kyle s-a oprit și l-a examinat pe tânărul masiv, cu obraji roșii și cu perciuni roșcați care îl urmărise în sala de sport.

- Cu ce vă pot ajuta? a întrebat el, observând imediat umbra numărului doi traversând grăbit strada.

Oamenii aceștia acționau întotdeauna în tandem.

Numărul unu a vârat mâna în buzunar.

- Exact cu asta ne poți ajuta, a spus el și a scos un portofel din piele pe care l-a deschis. Bob Plant, de la FBI!

- O adevărată încântare, a zis Kyle, simțind că i se învâlmășesc toate gândurile și nereușind să-și ascundă o tresărire.

Numărul doi a apărut și el în câmpul vizual al lui Kyle. Era mult mai slab și cu zece ani mai vârstnic decât celălalt, având părul cărunt la tâmple. A vârat la rându-i mâna în buzunar și a executat manevra de prezentare a legitimației cu un gest ce trăda un antrenament îndelungat.

- Nelson Ginyard, FBI, a spus el.

Bob și Nelson. Amândoi irlandezi. Și amândoi din nord-est.

- Mai e cineva? a întrebat Kyle.

- Nu. Ai un minut ca să stăm de vorbă?

- Nu tocmai.

- Ar fi de dorit, a spus Ginyard. S-ar putea dovedi foarte fructuos.

- Mă îndoiesc.

- Dacă pleci, ne vom ține scai, a spus Plant, ridicându-se din poziția aceea lenevoasă și făcând un pas mai aproape de Kyle. Sper că nu vrei să intrăm cu tine în campus, nu?

- Mă amenințați? a întreat Kyle.

Transpira din nou, acum la subsuori, și, în ciuda aerului glacial, a simțit o broboană sau două alunecând pe coaste.

- Încă nu, a spus Plant, cu un surâs.

- Ascultă, hai să stăm zece minute de vorbă la o cafea, a propus Ginyard. Știu un mic local chiar după colț. Sunt convins că acolo e mai cald decât pe stradă.

- Am nevoie și de un avocat?

- Nu.

- Așa spuneți voi întotdeauna. Tatăl meu e avocat, iar eu am copilărit în biroul lui. Vă știu tertipurile.

- Fără tertipuri, Kyle, îți jur, l-a asigurat Ginyard, iar glasul lui a sunat sincer. Îți promit că nu vei regreta!

- Despre ce este vorba?

- Hai, doar zece minute! Doar atât îți cerem.

- Dați-mi un indiciu despre ce va fi vorba, altfel vă refuz!

Bob și Nelson s-au consultat din priviri. Amândoi au ridicat în același timp din umeri. La o adică, de ce nu? Mai devreme sau mai târziu, oricum trebuiau să-i spună. Ginyard s-a întors și a privit de-a lungul străzii, rostind ca pentru sine:

- Duquesne University. Acum cinci ani. O beție a câtorva studenți dintr-o frăție și o fată.

Mintea lui Kyle a reacționat diferit față de trup. Corpul a confirmat - printr-o pleoștire bruscă a umerilor, un icnet slab, o tresărire sesizabilă a picioarelor. Însă mintea a respins totul instantaneu.

- Asta-i o prostie! a spus el, apoi a scuipat pe trotuar. Am mai trecut prin asta. Nu s-a întâmplat nimic, iar voi știți prea bine!

A urmat o tăcere lungă, Ginyard continuând să privească în lungul străzii, în timp ce Plant observa fiece reacție a subiectului. Kyle simțea cum i se învâртежesc gândurile prin minte. De ce se amesteca acum FBI-ul într-o presupusă infracțiune statală? În anul doi de facultate, la